

5 januari 2021 – Om het half jaar wisselt het voorzitterschap van de Europese Unie. De lidstaat die aan de beurt is speelt een beetje de rol van gastheer bij de Europese topontmoetingen, kan zichzelf eventueel wat in het voetlicht plaatsen en kan desgewenst eigen accenten leggen in de initiatieven op Europees niveau. In de tweede helft van 2020 was Duitsland voorzitter (en in de eerste helft van 2021 is het Portugal), maar een van de Duitse accenten bleef eerder verborgen, tot het op 30 december, de voorlaatste dag van het voorzitterschap, in het voetlicht trad: de EU sloot een investeringsverdrag met China. Er werd al sinds 2014 over onderhandeld, maar het was met een zucht van verlichting dat Angela Merkel ‘haar’ investeringsakkoord [met succes bekroond](#) zag (al moet het nog verder goedgekeurd worden door de lidstaten en het Europees Parlement).

Dat de Duitse diplomatie alles in het werk heeft gesteld opdat de Europese Commissie, verantwoordelijk voor het afsluiten van dergelijke akkoorden, de zaak zou afronden nog voor het einde van het jaar heeft zo zijn redenen. Van de 140 miljard euro die Europese bedrijven de voorbije 20 jaar in China geïnvesteerd hebben komen er 86 miljard uit Duitsland (en ter vergelijking slechts 25 miljard uit Frankrijk); in 2019 bedroeg de totale [EU-export naar China](#) 198 miljard, waarvan de helft (96 miljard) uit Duitsland. Alhoewel Duitsland permanent de informele voorzitter is van de Europese Unie, kon het formele voorzitterschap toch maar best ook in stelling gebracht worden als het om zo grote belangen gaat.

Maar er is nog een tweede reden waarom er enige spoed moest achter gezet worden. Op 20 januari 2021 is er de inauguratie van Joe Biden als nieuwe president van de Verenigde Staten. Deze heeft al aangedrongen op overleg met de Europese bondgenoten over een gemeenschappelijke strategie tegenover de al te succesvolle nieuwe concurrent op de wereldmarkt die China is. Zolang Trump het Witte Huis bezet komt het minder onvriendelijk over om te daten met Peking, maar dat zou minder diplomatisch zijn eenmaal er weer een goede vriend in Washington zit.

Merkel heeft half gewonnen, maar het blijft nog afwachten of er geen lidstaten zijn, of zelfs het Europees Parlement, die stokken in de wielen steken. Er zijn verschillende Oost-Europese hoofdsteden waarvan het anti-Russisch sentiment omgekeerd evenredig is met hun Amerikaanse toeneiging. De nieuwe Europese voorzitter, Portugal, ziet een mogelijke bui al hangen: *“Het investeringsakkoord met Peking blokkeren zou een erg slecht signaal zijn”*, aldus [premier Costa](#).

Als het inderdaad over deze kwestie tot intra-Europese twisten komt, zullen diplomaten het niet ongemanierd hebben over ‘handelsbelangen’ of ‘winstvooruitzichten voor onze bedrijven’ maar over *mensenrechten*. Merkel en von der Leyen hebben hun argumentatie al klaar: “Met dit akkoord hebben we China zover gekregen dat het beloofde speciale inspanningen te doen voor de implementatie van de verdragen van de Internationale Arbeidsorganisatie ILO”. Mooi toch, een Unie die investeert in mensenrechten? (hm)

30 december: nog vlug een akkoord met China | 2

Dit delen:

Facebook

Twitter